

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 34/2020
20.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Јасминке Станојевић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анита Нуховић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3664/18 од 19.03.2019. године, у седници одржаној 20.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3664/18 од 19.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3664/18 од 19.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П 1628/16 од 29.01.2018. године, ставом првим изреке одбачен је прејудицијални захтев тужиоца од 12.09.2017. године којим је тражио да се утврди да између парничних странака постоји правни однос из основа незаконитог рада тужене, незаконитог рада њених органа (Основног суда у Сјеници) и незаконитог рада њених службених лица (судије ББ) према тужиоцу, тиме што је судија за претходни поступак Основног суда у Сјеници ББ, као службено лице тужене свесним кршењем одредбе члана 294. став 3. ЗКП-а пропустио да одлучи о жалби тужиоца, коју је он лично као осумњичени 20.10.2015. године у 23.59 часова изјавио против решења МУП РС ПС Сјеница Ку 1112/15 и Лс 149/15 од 20.10.2015. године, које се односи на задржавање тужиоца 48 сати, тако да је тужилац био у притвору 48 сати, а да није одлучено о жалби изјављеној на наведено решење. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужена незаконитим поступањем ББ, судије Основног суда у Сјеници, незаконитим радом и свесним кршењем законских прописа грубо и тешко повредио лична добра тужиоца, право на миран живот без негативног стреса, право на психички интегритет, право на достојанство, част и углед, право на слободу, те да је тужиоцу повредио право на правично суђење и благовремено остваривање судске

заштите, тиме што није одлучио о жалби тужиоца на решење ПС Сјеница Ку 1112/15 и Лс 149/15 од 20.10.2015. године, па је због тога тужилац био у притвору 48 сати, а да му решење о задржавању и лишењу слободе није постало правноснажно; тиме што је незаконито донео решење од 28.04.2016. године у парницама Основног суда у Сјеници П1 557/11, П 475/12 и П 97/13, којим се Основни суд у Сјеници оглашавао стварно ненадлежним, иако је овај суд искључиво надлежан да поступа у наведеним парницама; тиме што је донео решење о одбијању оптужног предлога против ВВ у кривичном предмету К 894/12 од 30.06.2016. године иако за то нису постојали законски услови. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да због незаконитог рада Основног суда у Сјеници исплати нематеријалну штету због душевних патњи које тужилац трпи због повреде права личности, права на правично суђење и права на остваривање судске заштите од по 10.000,00 динара сваког дана почев од октобра 2015. године па до коначне исплате, односно у износима које суд процени, с тим да штета не пређе износ до којег овај случај не спада у надлежност основног суда, са припадајућом законском каматом. Ставом четвртим изреке одбијен је предлог тужиоца од 13.12.2017. године да се у овој парници донесе делимична пресуда. Ставом петим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3664/18 од 19.03.2019. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС” бр. 72/11, 55/14 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца ради утврђења, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужена незаконитим поступањем ББ, судије Основног суда у Сјеници, незаконитим радом и свесним кршењем законских прописа грубо и тешко повредио лична добра тужиоца, право на миран живот без негативног стреса, право на психички интегритет, право на достојанство, част и углед, право на слободу, те да је тужиоцу повредио право на правично суђење и благовремено остваривање судске заштите, као и захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да због незаконитог рада Основног суда у Сјеници исплати нематеријалну штету због душевних патњи које тужилац трпи због повреде права личности, права на правично суђење и права на остваривање судске заштите од по

10.000,00 динара сваког дана почев од октобра 2015. године па до коначне исплате, односно у износима које суд процени, с тим да штета не пређе износ до којег овај случај не спада у надлежност основног суда, са припадајућом законском каматом. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и накнаде штете поднета је 11.07.2016. године. Вредност предмета спора у тужби означена је износом од 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање – утврђење и новчано потраживање – накнада нематеријалне штете, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић